

Paradoxes del 'cas Millet'

JOAQUIM COLL, historiador

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22 de setembre del 2010

Arran del cas més greu de corrupció ocorregut mai a Catalunya, el saqueig del Palau per part de Millet i Montull, vivim en el regne de la confusió. Sorprèn que mentre aquests estan en llibertat, els pals mediàtics recauen sobre l'ajuntament pel polèmic hotel, que ni s'ha construït ni ha costat ni un cèntim al contribuent. La setmana passada, els auditors designats pels respectius col·legis professionals de secretaris, interventors, tesorers, advocats i arquitectes van entregar el seu informe, on afirmen que l'actuació dels serveis tècnics municipals va ser correcta. Elogien el programa de participació ciutadana per encaixar l'hotel al barri, i critiquen la pobra justificació en la memòria de l'interès públic que podia tenir, però no neguen que fos així. Perquè és el ple municipal qui decideix sobre l'interès per a la ciutat de qualsevol projecte, i en aquest cas, recordem-ho, cap partit hi va votar en contra. Només la imputació preventiva per prevaricació que pesa sobre el regidor García-Bragado i el seu equip explica que l'hotel susciti tanta atenció i sospita quan, en realitat, és tangencial en el cas Millet.

A la ciutadania ens resulta incomprendible que un lladronici com aquest hagi pogut succeir durant tants anys. El prestigi de les nostres elits socials ha quedat molt tocat, i també el dels supervisors polítics. Però alimentar la tesi d'una confabulació generalitzada de tots els partits i les administracions amb aquests delinqüents confessos no només és delirant sinó que, a més a més, crec, serveix a un altre propòsit: crear confusió, molta confusió. Perquè hi ha qui pretén que passi desapercibuda una cosa que políticament és gravíssima. Segons revela l'informe que

l'Agència Tributària va entregar al jutge Solaz, que sense presses instrueix la causa, Millet no només va robar molts milions d'euros en benefici propi, sinó també de Convergència actuant de comissionista entre diverses empreses adjudicatàries de l'obra pública i d'aquest partit i la seva fundació. Mentre no es delimiti entre la part tangencial i la substancial del cas, continuarem immersos en un mar de paradoxes.